

Een weg naar de toekomst

Meditatie september 2021

Ds. Sara Dondorp

In het Mariapark van Meersel-Dreef, vlak over de grens bij Strijbeek, is sinds kort een labyrint aangelegd. Het is te vinden tegenover de kapel voor Franciscus en wordt op het informatiebord een 'Franciscus-labyrint' genoemd. Dit labyrint past bij de traditie van Franciscus, maar ook elders is zo'n labyrint te vinden, bijvoorbeeld in de tuin van het Dominicaans Studiecentrum in Huissen of op de vloer van de kathedraal van Chartres. In dat geval is het een echt Middeleeuws labyrint. Ook in de marmeren vloer van de kathedraal van Amiens is een labyrint in het tegelpatroon verwerkt. Het oudste bewaard gebleven labyrint is in Griekenland gevonden en is meer dan 3000 jaar oud. In de christelijke traditie is een labyrint een hulpmiddel bij meditatie. Terwijl je het rondslingerende pad van het labyrint in stilte volgt, kan je in jezelf keren, wat je helpt om je te bezinnen op je levensweg.

Het labyrint in Meersel-Dreef is nieuw aangelegd, met smalle paden van houtstrooisel. Smalle bloemperken vormen de afscheidingen. In de bloemperken staan allerlei inheemse bloemen en geneeskrachtige kruiden. Het ziet er niet alleen heel mooi uit, het geeft ook het gevoel van een heilzame omgeving. Langs de paden staan bordjes met vragen of bemoedigende teksten, afkomstig uit een brief van Clara van Assisi. (Zij was een tijdgenoot en volgeling van Franciscus, en heeft de orde van de Clarissen opgericht, naar voorbeeld van de Franciskanen.) Dit labyrint is volgens het informatiebord in 2020 aangelegd naar het voorbeeld van het labyrint van Chartres. "Een labyrintwandeling is een spirituele wandeling die gedragen is door God. Je kan doorheen de wandeling ervaren dat een weg soms vol kronkels zit, maar dat je geen enkele kronkel of stap als verloren tijd mag zien. En hoe ver je je ook aan de buitenkant van het labyrint bevindt, je kan er nooit uitvallen. In de geborgenheid van het labyrint mag je zijn wie je bent. Je loopt in feite in de handpalm van God."

In het midden van het labyrint is een groot stenen ei neergelegd op een nest van takken. Het nest symboliseert een plaats waar je thuis komt en het ei symboliseert hier de bron van nieuw leven. Aan het eind van het pad - of zo je wilt in het centrum van het de route - kom je bij de bron. Vandaaruit ga je de weg terug. Dat is niet dezelfde weg, want wat je onderweg hebt ervaren, neem je mee op je levenspad. Ik vind het een inspirerende gedachte dat de bestemming van het kronkelpad juist de bron is. De bron, die we met het beginpunt associëren. Om de weg naar de toekomst te gaan, moet je je bron niet vergeten.

De laatste tijd hoor ik van verschillende kanten dat er bij of onder de Ledevaertkerk een Willibrordbron zou kunnen zijn. Het verhaal gaat dat de heilige Willibrord bij zijn omzwervingen de plaatselijke bevolking aan water hielp, door met zijn staf op de grond te slaan, waardoor er een bron ontstond. Mensen waren daarvan zo onder de indruk, dat ze zich tot het christelijke geloof bekeerden. Aan het water uit die bron werd geneeskrachtige werking toegeschreven. Misschien is het daar ooit mee begonnen, met een waterbron op deze plek. Op die gedachte baseert Pien Storm van Leeuwen het gedicht dat ze schreef voor het 400 jarig jubileum van de Ledevaertkerk.

“Hoe zij stenen dragen
naar een heilige plek
dichtbij een bron
waar men doopt
op een veilige hoogte
temidden van moerassen

Hoe zij muren bouwen
richting geven aan ruimte
er vensters laten
waar telkens weer
langs licht en lijnen
liefde voelbaar is
Een altijddurend verlangen om dicht bij de Eeuwige te zijn”¹

Als we met elkaar over de toekomst van onze kerk na willen denken, zou dat verlangen het beginpunt kunnen zijn.

Foto: Franciscus-labyrint in Meersel-Dreef.

¹ Pien Storm van Leeuwen, *Vensters*, uitgave Stichting TrajArt, Chaam, 2020, pag. 71.